

Az új médiumszakértő rátermettsége az első pillanattól fogva nyilvánvaló volt, energikus, határozott, kemény magyar ember. Magyarul ugyan nem tud, de ez külön előny, aki itten magyarul beszél, abba belekötnek, félreértik, szavait kiforgatják, ezek a döglött pontyról elhítetik, hogy szélsőjobboldali, nacionalista, sőt antiszemita, a süketnéma üljön le egy asztalhoz velük, ide szóvivőnek is kuka kell, médiumszakértőnek vagy mi a rossebnek meg pláne.

Amerikaiul persze tud beszélni, de az jó, mert meg köll reparálni az imidzsét.

Ekként tanakodtak a haza nagyjai, amikor kiderült, hogy elromlott az imidzsé, a népi radikálisok késedelem nélkül rámutattak, hogy a nemzet ügyének elkötelezett kormány nem a Kondorosi úti piacon vásárol imidzsét magának, kivált nem olyat, aminek tajvaniul van a kezelési útmutatója (esetleg katalánul vagy líviul, de mindenképpen valamilyen sémi nyelven), hanem igenis kimegy Nickelsdorfbá az Elektrolakatoshoz, aki legalább rendes magyar ember, nem pedig hazátlan, ferdeszemű kínai zsidó.

Mindenesetre bezáratták a piacot, kirúgtak húsz polgárt az állategészség-ügyi intézetből és tervbe vették a Vidámpark nemzeti alapok történeti újjászervezését.

Az imidzsgondok megoldására pedig megbízható imidzsszakértőt hozattak.

Erről aztán senki nem állíthatta, hogy bolsevik, hiszen Amerikában nőtt fel, a kommunistákat ott a vándorcirkuszban mutogatják, ugyanakkor böcsületes hazafi, minthogy a nagyapja kisbíró volt Bélapátfalván, s legénykorában a saját szemével látta Tisza Istvánt, arról már nem is beszélve, hogy egy kisbíró unokája a médiumhoz, az imidzshez meg a hasonlókhoz von Haus aus ért.

Puha vagy, elvtárs!

Nagyjából itt tartottunk január tizenhatodik estejéig, akkor viszont kiderült, hogy ezzel a Tamás gyerekekkel is bajok vannak, miniszterelnökünk szép kifejezésével élve a „periferiális verbalitás” esete forog fenn nála, sőt nem kizárt, hogy viselt dolgai — a Párt eleven lánghoszlopának szavait idézve — „hazaárulás-ként értelmezhetők”.

Hallottuk, hogy folyamatosan különböző nyilatkozatok jelennek meg külföldi újságokban Magyarországról, a magyarokról, „nem éppen hízelgő módon”.

Igaz, hogy A Hétfen — információink természetesen innen származnak — Kennedy Tamás neve el se hangzott, mégis csak róla lehet szó, hiszen ő verbalizálta periferiálisan egy külföldi újságrónak, hogy a magyar kultúra és tömegtájékoztató egyik legfontosabb intézményében, azaz a Magyar Rádióban alkoholisták bolsevik párttitkárok nyüzsögnek három és fél évvel a rendszerváltozás után. Ha jóindulatúak akarunk lenni — és miért ne akarnánk —, akkor erre a megnyilatkozásra két magyarázat kínálkozik. Az első verzió szerint médiumszakértőnk úgy gondolta, ezzel a bejelentéssel végérvényesen belopjuk magunkat az európai és tengerentúli demokráciák szívébe, Magyarország tagja lesz a NATO-nak, a Közös Piacnak és az Arab Ligának egyidejűleg, Boross Péternek Clinton minden héten virággal és pralinéval kedveskedik, az Európa Parlament pedig Törökbálintra települ. A második verzió pedig az, hogy Tom Kennedy szerint aránylag még ez a legjobb, ami rólunk elmondható.

Így aztán nem csoda, hogy megint az ellen-

zéknek kellett a kormány imidzsét kisüvikszolnia.

Azt mondta egy lila inges, parabolaidfejtő ember A Hétfen, hogy a kommunistáknak, vagy azoknak az, embereknek, akik magukat kommunistáknak mondták — noha inkább csak reálkommunisták — a legnagyobb bűnük, hogy ezt a csöcselék nem tudták kipusztítani. Mármint szellemileg kipusztítani. Ez a politika olyan rossz és értelmetlen volt jobbfelé, hogy ezek a jobboldali alakok, mint ha mi se történt volna, csipkerózsikaként ébredhettek föl negyvenévi alvás után.

Hogy a „reálkommunista” szó a maga teljes mélységében mit jelent, annak a megfejtését hagyjuk a politikatudomány beavatottjainak, itt most csak annyi a fontos, hogy ezek a reálkommunisták nem semmisítették meg a politikai spektrum egyik felét, azaz Magyarországon — a negyvenéves kommunista uralom ellenére — éppúgy van jobboldal, mint a németeknél, az olaszoknál vagy a franciáknál, más szóval a magyarországi kommunizmus alig volt rosszabb, mint az európai demokrácia.

Akkor a magyarországi demokrácia milyen lehet?

Remélhető, hogy egy nyugat-európai beleszédül a főntebb ismertetett gondolat távlatába, s nem jut eszébe, hogy a környező országokban ugyancsak jól fejlett, telivér jobboldal található, az oroszokról már nem is beszélve, azaz reálkommunisták országoltak mindenütt, az igaziak sehol se voltak, következésképpen nem is tudható, hogy az igazi kommunista miről ismerszik föl, hogyan néz ki, mit csinál.

Az igazi kommunista természetrajzát csak **Eörsi István** — a lilainges — ismeri, s ahogy a szavaiból kivehető, ez a lény nem „rossz és értelmetlen” politikát csinál, hanem — értelemszerűen — jót és értelmet.

Azaz kiirt.

Mármost a ZDF riportját követően tudhatja az egész világ, hogy ennek a mostani kormánynak az ellenfelei olyan erők, amelyek teljes politikai irányzatok kiirtását szokták követelni, amelyek szerint a kommunisták nem voltak eléggé kommunisták, hanem ezzel szemben puhák voltak, megalkuvók, engedékenyek, szélsőliberálisak; más szóval a magyar ellenzék nem polgári demokráciát meg egyebet akar, hanem olyan kommunizmust, amilyet még nem is látott a világ.

Ha pedig ez így van, akkor a hatalmon lévő magyar kormány az európai ember szívének kedves valamennyi érték egyedüli védelmezője itt, a végeláthatatlan magyar rónán, ahol valami titokzatos, minden eddiginél borzalmasabb vörös hordával kell utolsó csepp végéig harcolnia.

Tom Kennedy — amennyiben képes felfogni, hogy mi történik körülötte — most nyilván depresszióval küzd, ilyen eredményt ő akkor se tud produkálni, ha újra megszületik. Arról persze nem ő tehet, hogy a magyar kormány Amerikába utazott érte és — mint az adott feladatra teljességgel alkalmatlan egyént — késedelem nélkül beiktatta hivatalába. Ezt a kis időt, ami még hátravan, nyilván kitölti, nagyobb károkat most már úgysem csinálhat.

A következő kormány majd keres magának új szakértőt; egy lehetséges jelölt már bemutatkozott. Esetében az utazási költség megspórolható.

VÁNCSA ISTVÁN